

РЕШЕНИЕ

№ 5615

гр. София, 09.10.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 21.09.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Камелия Миладинова, като разгледа дело номер **4925** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на Х. В. В., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.1, кант.102 срещу Решение № 2153-21-46/27.02.2017г., на Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-214/20.02.2017г. на Х. В. В. срещу Разпореждане № [ЕГН]/1 от 06.01.2017г. на Ръководител „ПО“ в ТП-НОИ –С. –град като неоснователна.

С жалбата до съда се иска да се отмени решението като пенсията на жалбоподателя да се отпусне от дата 16.05.2016г., когато жалбоподателят е навършил изискуемата от закона възраст. Възползвала се е от правото си по чл.9а, ал.1 от КСО. Счита, че съгласно чл.99. ал.3 от КСО с оглед представеното ново доказателство към жалба вх.№1012-21-1800/28.12.2016г. пенсията следва да се отпусне от 16.05.2016г. - датата на навършване на изискуемата възраст по чл.68, ал.1 от КСО и неправилно и незаконосъобразно решаващия орган не е разгледал молбата й във връзка с горепосочената законова разпоредба. В с.з. се представлява от адв. Т., който поддържа жалбата. Иска отмяна на процесното решение, съответно потвърденото с него разпореждане, в частта- начална дата за отпускане на пенсията. Претендира направените по делото разноски.

Ответникът- директорът на ТП на НОИ, чрез процесуалния си представител юрк. М. излага съображения, че началната дата за изплащане на пенсията е правилно и законосъобразно определена. Иска се отхвърляне на жалбата като неоснователна.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Съдът като взе предвид доводите в жалбата и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх.№2113-21-2004/15.03.2016г. Х. В. В. е направила искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68а от КСО, към което е представила документи съгласно чл.2 от НПОС за преценка правото и определяне размера на пенсията. В заявлението е декларирала за периода след 01.01.1997г. да се ползват данните от Р., както и че в срок до 2 месеца ще представи допълнително УП-3 за неоформен стаж и УП-2 за посочения в заявлението базисен период.

След изясняване и отстраняване на нередовностите в представените документи и представяне на допълнителни документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на Х. В. осигурителен стаж в размер на 32 години, 7 месеца и 26 дни от трета категория. След направена преценка на правото на пенсия, с разпореждане № [ЕГН]/92 от 06.12.2016г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1-3 от КСО.

С жалба вх. №1012-21-1800/28.12.2016г. Х. В. оспорва постановеното разпореждане за отказ, като към жалбата представя ново доказателство - УП16-1051-21-1132/20.12.2016г. за закупен осигурителен стаж при условията на чл.9а, ал.1 от КСО. С оглед обстоятелството, че новото доказателство е представено в хода на административно обжалване на разпореждането за отказ, на основание чл.99, ал.3 от КСО претендира по подаденото на 15.03.2016г. заявление да ѝ бъде отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1, 2 от КСО от 17.05.2016г. От представеното УП16-1051-21-1132 от 20.12.2016г. се установява, че с вносна бележка от 12.12.2016г. Х. В. е внесла осигурителни вноски по чл.9а, ал.1 от КСО за период на обучение в СУ „К. О.“ /01.10.1974г.- 31.05.1977г./. Въз основа на представеното ново доказателство длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж в размер на 2 години и 7 месеца от трета категория труд, с който общият зачетен стаж на жалбоподателката е в размер на 35 години, 3 месеца и 4 дни.

Направена е нова преценка на правото на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, при която е установено, че с внасянето на 12.12.2016г. на осигурителни вноски и зачитане на осигурителен стаж на основание чл.9а, ал.1 от КСО, Х. В. отговаря на всички изискуеми предпоставки по чл.68, ал.1, 2 от КСО за придобиване право на пенсия. Изискуемата възраст по чл.68, ал.1 от КСО - 60 години и 10 месеца е навършила на 16.05.2016г., а на 12.12.2016г. отговаря и на законовото изискване за наличие на осигурителен стаж 35 години и 2 месеца.

С разпореждане №[ЕГН] от 06.01.2017г. на Ръководител "ПО" в ТП на НОИ -С., на Х. В. В. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл.68, ал.1 и ал.2 от КСО, считано от 12.12.2016г., която дата административния орган е приел за начална за придобиване на правото на пенсия. Разпореждането е оспорено по административен ред с жалба № 1012-21-214 от 20.02.2017г., като жалбата касае датата на отпускане на пенсия.

С процесното Решение № 2153-21-46 от 27.02.2017г. на директора на ТП на НОИ-С. жалбата на В. срещу разпореждане №[ЕГН] от 06.01.2017г. като неоснователна, е

оставена без уважение.

За да постанови този резултат, органът е изложил, че съгласно разпоредбите на чл.9а, ал.1 и ал.4 от КСО за да бъде отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст при условията на чл.9 а от КСО, е необходимо лицето да има право на пенсия, тоест да е навършило възрастта по чл.68 от КСО и да отговаря на условията на чл.9а, ал.1 и ал.2 от КСО. На основание чл.68, ал.1 от КСО в редакцията на текста към 2016г. право на пенсия за ОСВ се придобива при навършване на възраст 60 г. и 10 м. от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. Жалбоподателката е навършила изискуемата възраст по чл.68, ал.1 от КСО /60 години и 10 месеца/ на 16.05.2016г., с което е изпълнила една от двете кумулативни предпоставки за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към посочената дата обаче няма осигурителен стаж 35 години и 2 месеца /16.05.2016г./. Х. В. има осигурителен стаж в размер на 32 години, 7 месеца и 26 дни, поради което не е придобила право на пенсия.

В оспореното решение е посочено, че с разпоредбата на чл.9а от КСО е предвидена правна възможност за допълване на недостигащ осигурителен стаж чрез заплащане на осигурителни вноски. В конкретния случай, видно от представеното с жалба вх.№1012-21-1800/28.12.2016г. удостоверение №УП 16-1051-21-1132/20.12.2016г., жалбоподателката е внесла осигурителни вноски за осигурителен стаж на основание чл.9а, ал.1 от КСО на 12.12.2016г., от който момент периодът 01.10.1974г.-31.05.1977г. се зачита за осигурителен стаж. Със зачитането на 2 години и 7 месеца осигурителен стаж на основание чл.9а, ал.1 от КСО, общият зачетен осигурителен стаж на Х. В. е в размер на 35 години, 3 месеца и 4 дни и същата отговаря и на втората изискуема предпоставка за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Решаващия орган приел, че преценката на правото и определянето на началната дата на пенсията е извършено от длъжностното лице по пенсионно осигуряване при спазване на законовите разпоредби, според което за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст Х. В. отговаря от момента на внасяне на осигурителни вноски съгласно чл.9а, ал.1 от КСО - 12.12.2016г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО – оспореният акт е получен от жалбоподателя на 20.04.2017г. /лист 106 от делото/, а жалбата е депозирана чрез административния орган на 03.05.2017г. /лист 58 от делото/ и от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, предвид правомощието на директора на териториалното поделение на НОИ да разглежда спорове, свързани с неправилното определяне на пенсии, съгласно чл. 117, ал.2, т. 1 КСО, и в предвидената форма, като при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. В този смисъл са неоснователни доводите на адв.А. Т., процесуален представител на жалбоподателя, според които в проведеното административно производство длъжностното лице не е извършило всичко необходимо за изясняване на всички факти и обстоятелства, относно началния момент на отпускане на пенсията.

Разпореждане №[ЕГН]/1/06.01.2017г. на ръководителя на пенсионно осигуряване – А.

А. С. е постановено от компетентен орган, въз основа на предоставените му правомощия съгласно Заповед № 134/19.07.2013г. на Директора на ТП –НОИ –С. –град.

По материалната законосъобразност на оспорения акт, правният спор се свежда до датата, на която следва да се отпусне пенсията на жалбоподателя и по конкретно кой е началният момент за отпускане на пенсията при зачитане на осигурителен стаж в хипотезата на чл.9а, ал.1 от КСО.

На основание чл.68, ал.1 от КСО в редакцията на текста към 2016г. право на пенсия за ОСВ се придобива при навършване на възраст 60 г. и 10 м. от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете.

Жалбоподателката е навършила изискуемата възраст по чл.68, ал.1 от КСО / 60 години и 10 месеца/ на 16.05.2016г., с което е изпълнила една от двете кумулативни предпоставки за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Към посочената дата обаче няма осигурителен стаж 35 години и 2 месеца /16.05.2016г./.

Съгласно чл. 9а, ал.1, т.1 от КСО за осигурителен стаж при пенсиониране, ако не е зачетен на друго основание, се зачита времето на обучение на лицата, завършили висше или полувисше образование, но за не повече от срока на обучение, предвиден по учебния план за завършената специалност, като ал.6 сочи, че за осигурителен стаж по ал.1 и ал.2 се зачитат периодите, за които са внесени осигурителни вноски. Чл.45а, ал.4 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж гласи, че при постъпило заявление за пенсиониране с искане за преценка на недостигащ осигурителен стаж по реда на чл. 9а, ал. 2 КСО в срок пет работни дни от заявлението на лицето се изпраща уведомително писмо за недостигащия осигурителен стаж за право на пенсия по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО. В случая заявлението на лицето от 15.03.2016г. не съдържа такова искане и приложен документ от учебното заведение, от своя страна пенсионният орган не е изпратил такова уведомление, но жалбоподателят все пак е внесъл осигурителни вноски на 12.12.2016 г. и е последвало издаване на документ за установяване на този стаж № УП 16-1051-21-1132 от 20.12.2016г.

Тоест, за да упражни придобитото през 2016г. право на пенсия за ОСВ, жалбоподателят следва да подаде заявление в 6-месечен срок, придружено с необходимите документи, както и да заплати заявения от него стаж по чл.9а, ал.1 от КСО като внесе дължимите осигурителни вноски. Само в този случай, със заплащане на осигурителни вноски от лицето, би му се зачел осигурителен стаж за времето на обучение в СУ от 01.10.1973г. до 02.1979г. Този стаж е съществувал и към 15.03.2016г., тъй като касае минал период от време, поради което е относим към преценката дали през 2016г. е налице осигурителния стаж от 35 години и 2 месеца, който се изисква при пенсиониране на жените през тази година. Ще се зачете обаче, само ако в хода на пенсионното производство лицето внесе осигурителните вноски за него, по аргумент от чл.9, ал.6 от КСО.

Специалната спрямо чл.94, ал.1 от КСО разпоредба на чл.9а, ал.4, изр.2-ро от КСО предвижда, че пенсията се отпуска от датата на заявлението, след като са внесени дължимите осигурителни вноски. Внасянето на осигурителните вноски е от значение за признаване на възникналото право на пенсия за ОСВ, като се касае за специална хипотеза, при която условие за отпускане на пенсията е именно внасянето на осигуровките, но тъй като този стаж е заявен едва с подадената от В. жалба № 1012-21-1800 от 28.12.2016г. не е приложима разпоредбата на чл.9, ал.4, изр.второ, а

датата на внасяне на вноските. Самото право обаче е съществувало не към 16.05.2016г., когато лицето е навършило изискуемата през 2016г. възраст, а както счита ответникът или органът по пенсионно осигуряване - 12.12.2016г., когато са внесени осигуровките. Упражняване на правото на пенсия за ОСВ в случаите на зачитане на осигурителен стаж по чл.9а от КСО е обвързано с условие –внасяне на осигуровките, но самата дата на отпускане на пенсията е определена от нормата на чл.9, ал.4, изр.второ от КСО, която в настоящия случай не е изпълнена. Предвид обстоятелството, че към датата на подаване на първоначалното заявление-15.03.2016г., жалбоподателя не е отговарял на никое от изискуемите по чл. 68 КСО условия за упражняване правото на пенсия за ОСВ, а последващото заявление е подадено на 28.12.2016г., като по- благоприятна за лицето следва да се възприеме начална дата за отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст датата на плащането на осигурителните вноски -12.12.2016г., така както е приел и административният орган в оспорения акт.

На всички законови предпоставки за придобиване право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст Х. В. отговаря от момента на внасяне на осигурителни вноски съгласно чл.9а ал.1 от КСО – 12.12.2016г.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, относно несъобразяване с разпоредбата на чл. 99, ал.3 КСО, предвид представените нови доказателства за осигурителен стаж, с жалба № 1012-21-1800 от 28.12.2016г., които видно от оспореното Разпореждане № [ЕГН] от 06.01.2017г. са отчетени от решаващия орган при издаването му. Тук съдът следва да отбележи, че длъжностното лице по пенсионно осигуряване не може по своя собствена инициатива да подменя волята на лицето, по чиято инициатива е започнало административното производство и отправените от него искания, които в конкретния случай, са били променени с оглед правното основание и вида на пенсията за осигурителен стаж и възраст. Първоначално жалбоподателката е поискала пенсия по чл.68а от КСО - пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер, а едва с подаденото заявление от 28.12.2016г. е поискала отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст на основание чл.68 от КСО.

Както правилно твърди, процесуалният представител на жалбоподателя разпоредбата на чл. 99, ал. 3 КСО предвижда възможност административният орган сам да измени или отмени разпореждане по чл. 98 КСО /за отпускане, изменение, осъвременяване, спиране, възобновяване, прекратяване и възстановяване на пенсия/, когато в срока за обжалване на разпореждането се представят нови доказателства във връзка с посочените в разпоредбата обстоятелства /осигурителен стаж, доход, гражданско състояние и други подобни/ Решение № 12013 от 12.11.2015 г. на ВАС по адм. д. № 2642/2015 г., VI о./ Тази разпоредба обаче, не му вменява задължение, а правна възможност, сам да коригира издадения от него акт, при наличие на нови доказателства. Неупражняването на тази възможност в никакъв случай не води до нарушение на административно – производствените правила, тъй като в случая не се касае за неизпълнение на вменено със закон задължение на длъжностното лице. Правна гаранция за защита правата на жалбоподателя е разглеждане на жалбата му и представените с нея доказателства от решаващия орган – Директора на ТП –НОИ –С. град, който обстойно е обсъдил всички налични доказателства – тези, които са депозираны с жалбата и тези, които са се намирали по административната преписка. По изложените съображения съдът намира, че оспореният акт е постановен от

компетентен орган, в предписаната от закона форма и при съответствие с действащите материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

При този изход на спора, искането за присъждане на разноски от страна на жалбоподателя е неоснователно. Разноски не се дължат и на ответника, тъй като такива не са поискани, неговият процесуален представител – юрк.М. в съдебно заседание на 21.09.2017г. е направила единствено възражение за прекомерност размера на разноските поискани от жалбоподателя.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 61-ви състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. В. В., ЕГН [ЕГН] със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.1, кант.102 срещу Решение № 2153-21-46/27.02.2017г., на Директора на ТП на НОИ С. –град, с което е оставена без уважение жалба вх.№ 1012-21-214/20.02.2017г. на Х. В. В. срещу Разпореждане № [ЕГН]/1 от 06.01.2017г. на Ръководител „ПО“ в ТП-НОИ –С. –град, като неоснователна.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..

СЪДИЯ: